

ANNE ve OĞULLARI

Opera a cura di Annunziata Marciano

Hanno contribuito i Dirigenti Scolastici, gli insegnanti, gli alunni dei seguenti Istituti Scolastici
Partner del Progetto Comenius: *Knowledge of the roots and pluralism of European citizenship through
the paths of children's literature*

Direzione Didattica 1° Circolo - Formia (Istituto Coordinatore) - ITALIA

Istituti Partner:

Gimnazium nr 1 IM. Adama Mickiewicza W Reszlu ResZel - POLONIA

CEIP "Vergen De Luna" - Villeneuve de Cordoba - SPAGNA

23 Nissa İlköğretim Okulu - İçel - TURCHIA

Con la collaborazione dell'I.C. "V. Pollione" di Formia - ITALIA

Tutti i diritti riservati

ANNE ve OĞULLARI

ANNE ve OĞULLARI

Mersin Türkiye’de bulunan büyük ve güzel bir şehirdir. Bu şehirde yaşayan bir aile vardı. Ahmet ve Saliha 17 yıl evli kalmışlardı. Mersin’in kenar mahallerinin birinde yaşamaktaydılar. Burası fakir bir mahalleydi fakat onlar çok mutluydu. Ahmet işçiydi ve Saliha ev hanımıydı. Dört tane oğulları vardı. Üç yıl önce, Ahmet çalışırken dengesini kaybetti ve 7. kattan aşağıya düştü. Bu olay Saliha’nın hayatında bir kırılma noktasıydı.

Mersin’de sıcak bir gündü. Saliha evinde tandır

yapıyordu. Bir yandan da kendi hayatını düşünüyordu. Hayatın zorluğu ve dört çocuk Saliha’nın kaderiydi. Kocası olmadan hayat, Saliha için çok zordu. Oğulları; Emin, Hüseyin, Oktay ve Tayfun Saliha’nın dünyasıydı. Oktay 16 yaşındaydı fakat okulda ve mahallede çok yaramazdı ve herkes bundan bıkmıştı. Eğitime devam etmek istemiyordu çünkü eğitimin değersiz ve gereksiz bir şey olduğunu düşünüyordu. Saliha ve öğretmeni sürekli ona çalışkan olmanın önemini anlatmaya

çalıştılar. Fakat Oktay onları asla dinlemedi. Sürekli arkadaşlarıyla dışarı çıktı. Babasının ölümünden sonra, daha da agresif oldu.

Hüseyin, 12 yaşında, kısa boylu ve şişman, kimse-nin ciddiye almadığı bir çocuktur. Aslında ona kimse inanmıyordu. Ne kardeşleri ne de arkadaşları. Oktay ve Tayfun her zaman Hüseyin’in zayıf korkak biri olduğunu düşündüler, fakat anneleri onun gelecekte önemli biri olacağına hep inandı. Çünkü okul hayatı boyunca çok çalışıyordu.

O, sessiz ve utangaçtı fakat hırslı bir çocuktur. Her zaman yabancı ülkelerle ilgili veya onların geleneksel hikaye karakterleriyle ilgili kitaplar okurdu. Onun amaçlarından bir tanesi de, önemli biri olduğunda yabancı bir ülkeyi ziyaret etmektir. “Don Kişot” adlı kitabı çok beğenmişti ve bu yüzden de özellikle İspanya’yı ziyaret etmek istiyordu. Kardeşleri onun hayalperest olduğunu düşünüyor ve onunla dalga geçiyorlardı.

Tayfun 14 yaşındaydı. Zayıf ve uzun boyluydu. Sessiz ve içine kapanık biriydi. Her zaman tembel bir öğrenci olmuştu. Bu sebeple, Saliha onun okulu-

na gidip, öğretmenleriyle konuşmayı hiç istemezdi. Öğretmenleri genellikle şikayet ederlerdi çünkü hiç ödevlerini yapmaz, bazen de okuldan kaçardı. Tayfun'un okulda çok fazla arkadaşı yoktu. Mahallede birkaç arkadaşı vardı fakat onlarda kendisinden büyüktü ve onun için kötü örnek oluyorlardı. Tayfun onları çok seviyordu ve onlar gibi davranmak istiyordu. Okuldan da

onların yanında olmak için kaçıyordu. Okul müdürü sık sık Saliha'yı Tayfun'un okulda olmadığını söylemek için arardı. Zavallı kadın oğlunu bulmaya çalışırdı. Kocasını öldükten sonra, Saliha'nın sorumlulukları daha da artmıştı. Tüm bu sorumlulukları ona çok zor geliyordu. Bazen kendisini çok çaresiz hissediyor ve ağlamaya başlıyordu. Eğer imkanı olsaydı, bu mahallede taşınmayı isterdi. Fakat ne gücü ne de parası vardı. Kocasından kalan para günlük hayatları için bile yeterli gelmiyordu. Bazen çalışmayı istiyordu fakat yaşından dolayı iş bulamayacağını düşünüyordu. Çalışabilse bile, bu sefer de çocuklarıyla ilgilenemeyecekti. O zaman her şey daha da kötüye giderdi.

Emin çok tatlı ve zeki bir çocuktu. Mahallede herkes onu çok severdi. Saliha en çok onun için endişelenirdi. Çünkü Emin ailenin en küçüğüydü. Futbolu çok seviyordu ve tüm gün bahçede futbol oynayarak zaman geçi-

riyordu. Abisi Hüseyin gibi, eğitime önem vermiyordu ve tek amacı bir gün profesyonel bir futbolcu olmaktı. Teyzesi son doğum gününde ona bir top hediye etmişti. Emin tüm boş zamanını bu topa oynayarak geçiriyordu. Arkadaşlarıyla maç yapmaktan büyük keyif alıyordu. Bir de gol atınca, Emin'in keyfi daha çok artıyordu. Kendine güveni geliyordu.

Emin sürekli hayaller kuruyordu, emin bir düşün içindeydi. Bir gün üstünde o hayalini kurduğu eşofman takımı top oynuyordu çimlerde. Gülümsüyordu sanki rüyaları gerçekleşmiş gibi. Sabah annesinin sesiyle uyanınca ve gördüğünün bir düş olduğunu anlayınca hüzne boğuldu.

Okulda doğru beden eğitimi öğretmenin yanına gitti. Genç ve ilgili bir öğretmendi Serkan. Çocukları çok sevdi. Her zaman öğrencilerine yardımcı olmak isterdi. Birden yaramaz öğrencisini fark etti. Emin ilk kez bu kadar sessizdi.

"Futbolcu olmak istiyorum." dedi Emin.

Kısa ve net bir cümleydi ve Serkan gülümsedi. Emin'deki yeteneğin farkındaydı.

"Neden olmasın" diye cevap verdi.

"Ama çok çalışacaksın, tamamı?"

"Tamam, kesinlikle." dedi Emin kendinden emin bir şekilde.

Öğretmeni onunla futbolcular ve onların hayatları hakkında konuştu. İyi bir futbolcu olabilmek için neler yapması gerektiğini ve nasıl çalışması gerektiğini anlattı.

Dedi ki:

"Bu zor ve uzun bir yoldur. Çok çalışmalısın. Sağlıklı olmalısın. Çalışkan ve atik olmalısın." ve Emin için en önemli cümle şuydu:

"Asla vazgeçme Emin, Sen çok başarılı olacaksın. Ünlü bir futbolcu olacaksın. Sana inanıyorum!"

Emin öğretmenine teşekkür etti ve mutlu bir şekilde

yanından ayrıldı. Öğretmeni Emin'in yeteneğinin farkındaydı. Yaşı küçük olmasına rağmen, onu okul takımına aldı. Okul takımındaki en küçük öğrenci Emin'di. Diğer oyuncular ondan daha uzun ve daha güçlüydüler. Fakat Emin'in yeteneğini görünce onu çok sevdiler.

Okul takımına kabul edildikten sonra, Emin çok çalışması gerektiğini fark etti. Çünkü amaçlarına ulaşmak çok zor bir işti. Bundan sonra ne yaramaz ne de tembel bir çocuk olacaktı. Kararlıydı. Öğretmenin konuşması onu etkilemişti ve bu konuşma onun başarısı için başlangıç noktası olmuştu. Her gün, sporunu yapıyor, çok çalışıyor ve mahallenin negatif etkilerinden kendisini korumaya çalışıyordu. Artık mahalledeki yaramaz çocuklarla oynamıyordu. Annesi de oğlundaki değişikliğin farkındaydı ve onun ilerde önemli bir sporcu olacağına inanıyordu.

Hüseyin ve Emin ellerinden geleni yapıyorlardı ve doğru yoldalardı, fakat Tayfun ve Oktay tam tersini yapıyorlardı. Anneleri her gün onlarla ilgili okuldan şikayet duyuyordu. Tayfun okula düzenli bile gitmiyordu ve ne yaptığı veya kimlerle arkadaşlık ettiğini bilen yoktu. Saliha tek başına yetişemiyordu bütün çocuklarına ve en çok bu

zamanlarda hissediyordu eşinin yokluğunu. Tayfun'un sigara ve diğer zararlı maddeleri aldığından şüphelenen Saliha'nın elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Varsa yoksa Hüseyin ve Emin'di. Yaklaşık olarak üç yıl sonra, Hüseyin liseye gitmek için girdiği sınavda çok başarılı oldu. O küçük, tıknaz çocuk sınav sonunda annesini kucakladı ve

"Evet, sonunda başardım." dedi. Çok mutluydular. Saliha:

"Sana her zaman inandım. Seninle gurur duyuyorum oğlum." diyerek gülümsedi.

Gecenin bir vakti köpek de dahil herkes uyuyordu. Evin önünde bir araba durdu ve kapı sertçe çalındı. Bahçede çok fazla polis ve polis arabası vardı. Oktay'ı soruyordu polisler. Zavallı anne, Saliha ne yapacağını şaşırılmıştı ve korkudan titremeye başlamıştı. Oktay zaten son zamanlarda eve uğramıyordu bile.

Çok denemişti oğluyla konuşmayı. Ama boşuna çabalamıştı her seferinde. Oktay herkesle olduğu gibi annesiyle de kavga etmişti her konuşmada. En sonunda korktuğu başına gelmiş, polisler dayanmıştı kapıya. Oktay'ın evde olmadığını söyledi. Oğlunu

neden aradıklarını sordu polisler. Polisler açıklama yapmadılar. Kendileriyle beraber gelmesini istediler kadından. Hüseyin'i de yanına alarak karakolun yolunu tuttu Saliha. Eşi Ahmet hayatta olsaydı, bunların hiçbirinin olmayacağını düşündü bir kez daha.

Karakola vardıklarında, polisler yine sorular sormaya başladı Saliha ve Hüseyin'e. Daha sonra Oktay'ın hırsızlıktan arandığını öğrendiler. Saliha bunları duyunca sanki dünyası durdu. Yıllardır oğullarına iyi bir hayat sunmak için çalışıp durmuştu. Zor yıllarının ödülünü böyle mi alacaktı. İnanmak istemedi. Onun oğlu yapamazdı böyle bir şey. Yaramaz ve tembel biri olabilirdi ama hırsız değildi oğlu. Kesin biri iftira atıyor diye düşündü.

Polis, Oktay'ın bu işi arkadaşlarıyla beraber yaptığını söylüyordu. Saliha'nın hiç gözü tutmamıştı zaten o çocukları fakat yine de inanmak istemiyordu bu olanlara. Rüyada gibiydi. Polis mağazanın güvenlik kamerasının görüntülerini gösterince Saliha fenalaştı. Yapacak bir şey yoktu. Her şey ortadaydı. Polisler onları önce hastaneye, sonra da evlerine götürdüler. Saliha bütün gece uyuyamadı. Sanki 10 yıl daha

yaşlanmıştı. Kendini çok çaresiz hissediyordu. Ne yapması ve kimi araması gerektiğini bilmiyordu. Sadece uyumak ve her şeyi unutmak istiyordu. Bir rüyada olmak istiyordu. Artık hiçbir şey düşünemiyordu. Sadece başarısız olduğunu düşünüyordu. Her gün mücadele etmişti. Bütün sevgisini oğullarına vermişti. Fakat, şimdi bir yerlerde yanlış yaptığını anlıyordu. Çok üzgündü. Oktay'ın tutuklanacağını düşünmek bile istemiyordu. Zengin değillerdi. Onun için ne yapabilirdi? Hapse girerse daha da kötü olurdu. Kötü arkadaşlar edinir, daha da isyankar olurdu. Diğer çocuklarını da düşünüyordu Saliha. Bu durumda ne düşüneceklerdi? Bu olay onlar için iyi bir ders mi olacaktı yoksa kötü bir örnek mi?

Birkaç gün önce Oktay para istemişti. Saliha "yok" dediği zaman ona bağırmış ve "Çok para bulacağım ve ne istersem yapacağım, göreceksin. O zaman beni bulamayacaksın." demişti. Ve kızgınlıkla dışarı çıkmıştı. Onun söylediklerinin doğru olabileceğini düşünmemişti. Bu olayı hatırlayınca, ağlamaya başladı. Mersin'de hiç akrabası veya ona yardım edebilecek yakın bir arkadaşı yoktu. Aniden, çocukların amcasını aramayı düşündü. Adana'da yaşıyordu amcaları. Ada-

na, Mersin'e yakındı. Adana-Mersin arasındaki mesafe 70 km idi. Kardeşi öldükten sonra amcaları Ali onları iki kere ziyaret etmişti. Onlarla pek ilgilenmiyordu. Küçük bir bakkal dükkanı vardı ve her zaman fakir olduğunu, onlara para veremeyeceğini söylerdi. Zaten, Saliha da onun parasını istemiyordu. Sadece kocasının yokluğunu çocuklara hissettirmemesini isterdi. Fakat çocuklar da konuşma tarzından dolayı onu sevmiyorlardı. Fakat ortada çok önemli bir olay vardı ve birinin yardımına çok ihtiyacı vardı. Onu araması gerektiğini düşündü ama karar veremedi. Kanepede otururken, uykuya daldı. Rüyasında kocasını gördü. Sanki yaşıyor gibiydi. Akşam yemeği yiyorlardı. Rüyasında babaları oğullarına öğüt veriyordu. "Hiç kimsenin parasını veya eşyasını izinsiz almayın. Çok çalışın. Okulunuza düzenli gidin ve sıkı çalışın. Eğer çalışırsanız, kazanırsınız. Eğer çalışmazsanız, kendi paranızı kazanamazsınız. Biliyorsunuz ki yıllardır sizin için çalışıyorum. Çalışkanlığımın sayesinde bu evi yaptık. Eğer bir gün ölürsem, annenizi yalnız bırakmayın. Eğer çok çalışırsanız, mutlu olursunuz."

Sabah telefon çaldı. Saliha telefona koştu. Oktay olabileceğini düşündü. Cevapladı fakat tanımadığı bi-

riydi. Polis olduğunu ve oğlu Oktay'ı bulduklarını sandı. Fakat telefondaki adam Emin'le görüşmek istiyordu. Adam, Emin'e kendisini tanıttı. Bir futbol kulübünün menajerydi. Emin bir futbol yarışmasında başarılı olmuştu ve eğitim için bu futbol kulübüne gitmeye hak kazanmıştı. Emin çok heyecanlandı. Kötü bir geceden sonra bu olay onları çok mutlu etti. Sanki bir süreliğine evlerine güneş doğmuştu.

Tam o anda kapı sertçe çalındı. Acaba gelen kimdi. Oktay mı polis mi yoksa başka biri mi? Endişeyle birbirlerine baktılar. Saliha kapıyı açtı ve aylardır eve uğramayan oğlu Tayfun'u gördü. Oğluna sarıldı. Mutluydu ama aynı zamanda kızgındı. Tayfun'un yüzü kirden görünmüyordu. Evden kaçtığı için çok pişman görünüyordu. Cevap veremedi, tepkisizdi. Sadece "Girebilir miyim anne?" dedi. Saliha başını salladı, onun için endişeliydi. Nereelerde olduğunu sormak istiyordu ama yapamadı. Ona ne olduğunu, günlerdir tek başına ne yaptığını merak etti. Kadın "Aç mısın?" diye sordu ve o cevaplamaadan mutfağa gitti. Oğlu için harika bir kahvaltı hazırlamak istedi fakat yeterince yiyecek veya para yoktu. Komşusu Aliye'ye koştu. Birbirlerini çok severlerdi. Aliye'den biraz borç para aldı ve süpermarkete gitti. Bu arada Emin uyandı ve abisini gördü. Aylardır evde olmadığı için ona kızgındı. Bağırmağa başladı.

"Sende hiç merhamet yok mu? Aylardır neredesin?" Gürültüyle uyanan Hüseyin ise onları izliyor ama hiçbir şey söylemiyordu. Çok sakindi. Tayfun da çok sakindi ve ona kızgınlıkla bağırın Emin'e hiçbir şey söylemiyordu. Tam o sırada Saliha içeri girdi ve kavga ettiklerini düşünüp çığlık attı.

"Allah aşkına, kavga etmeyin!" diye bağırıldı. Tayfun annesine sevgiyle baktı.

"Sadece konuşuyoruz anne. Problem yok. Endişelenme." dedi.

İşte bu bakışı herkes fark etmişti. Tayfun da bir

değişiklik olduğunu hepsi fark ettiler, hatta bundan emin olmuşlardı. Mutfağa gittiler ve Tayfun onun için hazırlanan özel kahvaltıyı gördü, utanmıştı. Saliha oğluna özlemle baktı. Tayfun:

“Kahvaltıdan sonra banyo yapıp uyumak istiyorum.” dedi. Üç gün boyunca Tayfun çok fazla konuşmadı. Sadece yemek yiyor ve uyuyordu. Saliha, Hüseyin ve Emin merak içindeydiler. Acaba konuşacak mıydı?

Sabah tüm aile telaş içindeydi çünkü bugün Oktay’ın mahkemesi vardı. Hem utanıyorlardı hem de kederliydi. Saliha, Hüseyin ve Emin mahkemenin yolunu tuttular. Tayfun evdeydi ve Saliha’nın aklı oğlundaydı. Tayfun tıraş oldu ve annesinin verdiği yeni kıyafetlerini giydi. Evde kalmak istemişti.

Hakim ellili yaşlardaydı. Şişman ve beyaz saçlıydı. Sevecen bir adama benziyordu. Saliha adamı gördüğü zaman, rahatladı ve onun iyi bir adam olduğunu düşündü. Adaletli bir adamdı. Belki de oğlunu serbest bırakırdı. Bu düşüncelerini safça Hüseyin’e söyledi:

“Bence hakim iyi bir adama benziyor. Oktay’ı serbest bırakabilir.”

Hüseyin şaşırды ve kızgınlıkla:

“Anne, buna nasıl inanırsın. Oktay bir hırsız.” dedi. Saliha gerçeği duyunca çok kederlendi. Hüseyin de üzgündü, annesi rahatlatmaya çalıştı.

Saliha’nın aklına birden çocukluğu geldi. Bir köyde yaşıyordu ve kırsal yaşamı çok seviyordu. O zamanlar çok mutluydu. Sınırsız hayalleri ve mutluluğu vardı. Doktor olmak istiyordu. Fakat babası okumasını hiç istememişti. Babası çok sıkı bir adamdı. Asla gülümsemezdi. Babasının çocuklarını hiç sevmediğini düşünürdü. Onlara hiç oyuncak almazdı. Belki de bu yüzden erken yaşta Ahmet’e aşık olmuş, !8 yaşında da evlenmişti.

“Herkes ayağa kalksın!” sözleriyle Saliha gerçek hayata döndü. Hakim gelecek aya kadar mahkemeyi

ertelemişti. Oktay çok pişmandı. Saliha bunu fark ettiğinde daha da hüzünlendi.

Eve vardıklarında Tayfun’un onları beklediğini gördüler. Yüzünde farklı bir ifade vardı, onlarla konuşmak istiyordu. Kanepeye oturduktan sonra anlatmaya başladı.

“Biliyorum sizi çok üzdüm, anne. Aylarca eve gelmedim. Nereye istersem oraya gittim, sokaklarda uyudum. Bunların sonucunu hiç düşünmedim. Sadece hayatın böyle kolay olduğunu sanıyordum. Hiçbir sorumluluğum yoktu. Okul yoktu, iş yoktu! Çok kolaydı. İçtiğimiz sigara, geçirdiğimiz boş saatler zafer göstergeleriydi. Bu hayatın yanlış veya tehlikeli olabileceğini asla düşünmedim. Fakat geçen hafta sokakta güzel bir kız gördüm. Gözlerine baktım ve gülümsedim. Fakat o bana acıyarak baktı. Bir gün sonra caddede yanımdan geçerken aynı duygularla baktı bana. Birden çöksinirlendim ve yumruklarımı sıktım. Çılgılık atmak istiyordum fakat hiçbir şey yapamadım. O yürürken, orda sadece sessizce kalakaldım. İki gün boyunca düşündüm. Aynaya baktım. Bu ben değildim. Kimdi, tanıyamadım. Çok pis ve zavallı biriydi. Bu dünyada hiçbir amacı olmayan biri. Caddelerde mutlu aileler gördüm. Telaşla evine gitmeye çalışan mutlu babalar gördüm. Ben de mutlu olabilirim diye düşündüm. Benim de bir ailem var. Baştan başlayabilirim.”

Konuşmasını bitirdiğinde, herkes heyecan içindeydi. Saliha dua etmeye başladı. Fakat Emin, “Biliyorum, sıkıldığın zaman yine gideceksin, yine bizi terk edeceksin. Ben aynı şeyleri bir daha yaşamak istemiyorum. Şimdi git!” diye bağırdı Tayfun’a. Saliha şaşırды, hiçbir şey söyleyemedi. Fakat Hüseyin:

“ Ne olacağını bilemeyiz. O, çok pişman. Ona böyle davranamazsın.” dedi.

Tayfun, Hüseyin ve Emin’e imreniyordu. İkisi de çok çalışkandı. Onlara hayrandı. Onun için çok iyi modellerdi. Çalışmak ve kendi parasını kazanmak istiyordu. Tayfun aşık olmuştu ve aşkın iyileştirici etkilerini

yaşıyordu. Onun nerede olduğunu merak ediyordu ve onu tekrar görmeyi diliyordu...

Todos estaban tristes e inmersos en sus propios pensamientos. No se podía hacer nada hasta que no obtuvieran el dictamen del juez pero el futuro se presentaba desalentador para ellos. Saliha reunió a sus cuatro hijos y les dijo:

- Pase lo que pase, recordad que somos una familia y tenemos que permanecer unidos. Todos sois distintos pero cada uno de vosotros tiene unas cualidades que nos pueden ayudar a todos. No olvidéis que vuestro padre quería que fueseis responsables y trabajadores. Es tiempo de que Oktay y Tayfun colaboren al mantenimiento de la familia. Ya sabéis que no tenemos familiares cercanos y todo dependerá de nosotros y de nuestro trabajo.

Todos estuvieron animados durante unos días en los cuales Oktay y Tayfun -los hermanos mayores- hacían proyectos de trabajo y Emin y Hüseyin lo apercebían todo como un lance que hacía volar su imaginación. Hüseyin se sentía como un personaje de los libros a los que tan aficionado era y Emin, deportista, pensaba que si él fuera el mayor de la familia, ya estaría jugando en uno de sus equipos favoritos y podría ayudarlos a todos.

Llegó el fatídico día en el que les habían citado para oír la sentencia. No imaginaban hasta que punto sus vidas iban a cambiar.

Los dos hermanos mayores y la madre echaron a andar con paso rápido. Aquella mañana, todos estaban tensos.

- Intenta no causar molestias y mostrarte arrepentido cuando lleguemos al Tribunal. - le pidió su madre a Oktay. El deje de súplica de su voz conmovió a Oktay e hizo que se avergonzara de ser el causante de esa preocupación, de modo que tomó la decisión de compor-

tarse correctamente y alejarse de los amigos que había tenido hasta entonces.

Su madre saludó a varias personas durante el camino y cerca del edificio donde se encontraban los juzgados, vieron a alguien que conocían: Alí, el hermano de su padre, que vivía en Adana y gozaba de una situación económica sin aprietos.

- Nos vemos al salir- dijo la madre, después de los saludos.

Alí, asintió friamente y murmuró con inquietud mientras entraban en el edificio:

- Mi sobrino es una vergüenza para toda la familia, debe pagar por lo que ha hecho y corregir el rumbo de su vida.

Al llegar a la sala, la encontraron repleta de curiosos que como todos los jueves abarrotaban los asientos destinados al público. En la primera fila estaban las personas a las que había robado.

Oktay atravesó el pasillo central y escuchó la sentencia: El juez dictaminó que tendría que devolver el dinero que había y sustraído y le impuso una multa bastante elevada que debía hacer efectiva en el plazo de una semana.

- Nuestra responsabilidad es que los jóvenes no sean violentos y es deber de toda la sociedad que respondan de sus actos- dijo el juez dirigiéndose al público.

No iría a la cárcel porque era la primera vez que cometía un delito, pero Oktay sentía que la suya era una sentencia ejemplarizante y a él le tocaba pagar por lo que había hecho por culpa de sus desdichadas compañías. Saliha se derrumbó puesto que no tenía ese dinero. Por otra parte, a las personas afectadas les pareció un castigo muy leve y estaban muy enfadadas.

En la calle Saliha se encontró a su cuñado Alí y recibió la respuesta que ya se esperaba: No les prestaba el dinero que necesitaban.

Cuando le explicó lo sucedido a sus hijos, Tayfun pensó que se podría vender la casa y con ello pagar la multa. El problema era que se quedaban en la calle como sucede en España con los desahuciados por los bancos. Saliha aceptó, puesto que no había otra solución. Oktay se sintió muy avergonzado de que tanto sus hermanos como su madre se encontraran sin casa por su culpa.

Después de perder su vivienda, Saliha y su familia se fueron a las afueras de Mersin y encontraron un edificio abandonado donde se refugiaron. Una vecina les había dado un poco de comida para apenas un día. En un campo cercano encontraron un pastor cuidando de unas cabras. Este hombre, generoso pese a su pobreza, no dudó en acercarse a ellos y ofrecerles leche y queso de sus animales pero poco más podía hacer puesto que era casi tan pobre como ellos.

Esa noche durmieron poco y mal, todos en silencio, pensando que nada peor les podía ocurrir.

Estaban equivocados puesto que al día siguiente recibieron la visita de su vecina diciéndoles que las personas que estaban en litigio con Oktay, lo estaban buscando para vengarse de él. Eran una familia muy numerosa y agresiva.

- Huiré hasta las montañas mas cercanas para que no me encuentren- dijo Oktay.

- Todos tenemos que seguir juntos, es lo mejor para defendernos. Además, aunque tú no estés, pueden tomar represalias contra los demás- le respondió su madre.

- Debéis huir ahora mismo- les dijo la vecina- ya saben de vuestro paradero.

Caminando a toda prisa, se fueron hacia el puerto de Mersin. La noche se les venía encima y no sabían qué hacer. Entre los numerosos barcos había uno que les llamó la atención por la lujosa pasarela que lo unía al puerto y porque no vieron a nadie en él.

Casi instintivamente, se subieron en el barco. Fueron

bajando escaleras y escucharon a personas dentro de los camarotes, bajaron hasta lo más hondo donde encontraron una estancia bastante oscura que parecía, por los ricos olores que de allí emanaban, la bodega del barco. Aprovecharon para comer algunas de las frutas que allí había y a causa del cansancio y de los nervios, todos se quedaron dormidos.

Cuando se despertaron, notaron que el barco se mecía y descubrieron horrorizados que había zarpado. En ningún momento pensaron en las consecuencias de subirse al barco:

- ¿Qué será de nosotros?- dijo Saliha.

Efectivamente, no tardaron en ser encontrados a la mañana siguiente por un marinero del barco que bajó por avituallamiento. Enseguida fue comunicada la noticia al capitán.

El capitán, de nacionalidad turca, era un hombre enjuto y serio, con un aire de autoridad natural pero al mismo tiempo se le notaba en sus ojos honestidad.

Los observó de manera severa y muy seriamente les dijo que no se podía tolerar la presencia de intrusos en su barco. Tayfun le explicó que su familia estaba huyendo de unos agresores. Se suavizó un poco su actitud pero se mantenía firme en su decisión de que estos bajarían a puerto en la próxima escala que desgraciadamente no sería hasta pasar dos semanas pues por el momento la tripulación estaba destinada a hacer algunos trabajos en alta mar.

Les permitió dormir en el gimnasio con la condición de que ayudaran a la tripulación en su tarea.

Toda la familia estuvo de acuerdo y agradecieron al capitán lo que hacía por ellos.

Una vez tranquilos, pudieron observar el lugar y la gente que los rodeaba. Se trataba de un barco con una tripulación multicultural de hombres y mujeres, biólogos y científicos, dedicados a la investigación sobre el

Mediterráneo.

Parecía la Torre de Babel, pues se oían numerosas lenguas: español, italiano, turco, polaco y principalmente inglés. Tayfun y Oktay se arrepintieron de no haber estudiado este idioma cuando estaban en el colegio, pues ahora les sería de mucha ayuda.

La misión del barco estaba patrocinada por la Unión Europea y se trataba de hacer un estudio sobre la flora y fauna del Mediterráneo.

El barco se llamaba Hispania y con 82 metros de eslora

tenía 58 tripulantes y 29 científicos. Una tercera parte del buque estaba destinada al sistema de propulsión y gobierno.

Tenía espacios comunes como la cocina, el gimnasio, la sala de proyecciones, comedor, enfermería y biblioteca. Los camarotes eran pequeños, destinados a una o dos personas, con un armario muy pequeño para guardar poca ropa y los enseres personales. Había un baño para cada tres habitaciones.

El trabajo de los científicos duraría tres años y harían escala en Chipre, Grecia (Volvos), Sicilia, Túnez, Génova, Marsella y Valencia.

La primera parte de la expedición iba a durar tres me-

ses, con un descanso de un mes al final del verano.

La cubierta de los barcos estaba libre para permitir la instalación del equipo científico y la manipulación de las muestras.

Todos los laboratorios junto con la estancia del capitán, están en la proa, cerca de cubierta. La cristalería, instrumentos, frascos, etc. se guardaban en armarios asegurados de tal forma que no se rompiesen con los movimientos del barco. Las mesas de los laboratorios estaban ancladas para evitar que se pudiesen volcar y romper los aparatos científicos.

Al atardecer, después de un día de trabajo duro e intenso a bordo del HISPANIA, que así se llamaba el barco oceanográfico, se escuchaba por el megáfono:

“Tú que dispones de cielo y mar,
haces la calma y la tempestad.
Ten de nosotros Señor piedad,
piedad, Señor,
Señor, piedad.
¡Hispania, buenas noches!

Y a medida que se iba poniendo el sol y perdiéndose la luz en el horizonte se iba extendiendo por el navío

un ambiente de paz y todos los que no tenían guardia, se retiraban a sus camarotes para descansar. Los cinco miembros de la familia también se recostaron en unas colchonetas del gimnasio. Estaban cansados, desorientados y confusos ¡había cambiado tanto su vida en un día!, pero al mismo tiempo contentos y agradecidos por haber encontrado un lugar, a pesar de las circunstancias, en que, aunque no los habían acogido, por lo menos no los habían arrojado al mar. Estaban vivos y juntos. Debían agradecerlo y acomodarse lo mejor posible a la vida en el barco.

-¡Mañana será otro día! Dijo Saliha. Y todos se durmieron por el cansancio y las emociones.

A la mañana siguiente el capitán les comunicó que el hermano mayor, Oktay podría trabajar en la sala de máquinas y ayudar en la limpieza y mantenimiento de los motores diesel, así como de sus utensilios y herramientas.

La madre ayudaría en la cocina, sobre todo colaboraría con el maestro panadero. Más tarde pensaría otro destino para el resto de los hermanos.

Oktay se dirigió a la sala de máquinas, donde le enseñaron los generadores, calderas, compresores, bombas y todo lo necesario para el normal funcionamiento del barco. El jefe le dijo que si observaba el trabajo de todos y trabajaba duro podría aprender el oficio que le serviría en el futuro.

A Oktay, al principio no le gustaba mucho este trabajo, sobre todo porque estaba siempre manchado de grasa. Él era un chico alto, guapo, de ojos negros y muy presumido, por lo que no le gustaba que los demás lo vieran sucio y despeinado. Pensaba que su vida sería distinta, si tuviera dinero. ¡Quizás sería mejor seguir robando y tener una vida más fácil. Pero poco a poco se fue interesando por el funcionamiento de los motores y no le importaba

tener la cara y las manos negras. Además, como estaba siempre ocupado, no tenía mucho tiempo para pensar en el pasado.

Pero lo que más le gustaba a Oktay era escuchar las historias que contaba el capitán.

Como cuando el huracán Hugo estuvo a punto de hundir el Hispania en Puerto Rico y fue sacado a flote por su propia tripulación en tres semanas o cuando tuvieron que luchar con unas olas gigantes de más de diez metros en su navegación por la costa este de África y multitud de aventuras que ha vivido en sus más de tre-

cientas mil millas náuticas recorriendo la Antártida, el Amazonas, el canal de Panamá, Australia, Sudamérica, Estados Unidos, el Atlántico Norte, el Océano Pacífico... estudiando Océanos, costas, arrecifes de coral, animales, lagos, fondos marinos y climas del planeta. Unas verdaderas aventuras que entusiasmaban y cautivaban a todo el que escuchaba.

Mientras tanto Saliha, la madre, estaba muy contenta con su trabajo en la cocina. Colaboraba con el maestro panadero y se había especializado en la repostería. Le había dado la receta de los baklavas, pastelillos de hojaldre con miel rellenos de pistachos, unas especialidades turcas que ella sabía hacer muy bien y eran muy apre-

ciados por los tripulantes. Además cocinaba el típico kebab con carne de cordero.

Su trabajo era duro y tenía que dedicarle muchas horas a las comidas, pero a ella no le importaba porque estaba acostumbrada a trabajar mucho en su casa y porque como terminaba muy cansada, se dormía pronto y apenas tenía tiempo para pensar en la situación de su familia. La navegación era tranquila con vientos a favor del noroeste y el barco se deslizaba majestuosamente

sin problemas por el mar Mediterráneo con destino al puerto de Valencia en España.

Emin, el hijo pequeño, que ya tenía trece años, pasaba el tiempo que le quedaba libre, ocupado en su afición favorita: jugar al fútbol. Estaba deseando de terminar su trabajo para irse a cubierta a jugar con una pelota que había encontrado en el gimnasio. Por las noches, cuando se acostaba, soñaba despierto que era un futbolista famoso que jugaba de delantero centro y que muchos equipos importantes de todo el mundo se disputaban su fichaje. Quizás el Galatasaray, el Real Madrid, el Barcelona...

Ya veía encendidos todos los focos del estadio y oía

como lo aclamaba toda la gente, puesta en pie, después de haber marcado un gol de cabeza. Ganaría mucho dinero, se haría millonario y sacaría de apuros a su familia. Podrían regresar a su país y vivir tranquilos. Hace poco tiempo, lo habían admitido en un club de fútbol de su ciudad, por eso estaba deseando volver allí. Para

ser un buen futbolista hay que entrenar mucho, por eso siempre que podía estaba jugando al balón. Recordaba cuando jugaba con sus amigos en un descampado al salir de clase. ¡Que bien se lo pasaban! y ¡Cómo los echaba de menos! Cuando se acordaba de ellos, se emocionaba y sentía mucha pena por haber tenido

que dejar su tierra. ¡Todo por culpa de su hermano!

Ya llevaba la familia varios días en el barco.

Era el mes de Junio. Un domingo estaba todo en calma, comenzó a soplar una agradable brisa. De pronto se oscureció todo y apareció una banda negra en el horizonte. En pocos minutos el viento sopló con mucha fuerza, aparecieron los truenos y relámpagos. Era una gran tormenta. (Navegar por el Mediterráneo en verano es muy seguro, pero inesperadamente nos puede sorprender una tormenta tan peligrosa como una de invierno). La lluvia llegó acompañada de fuertes granizos y unas grandísimas olas que barrían la cubierta del barco.

Una de estas olas arrastró a Emin hasta el mar, que solamente tuvo tiempo de gritar aterrorizado: ¡Socorro! ¡Socorro! Oktay, sin pensárselo dos veces, y a pesar de que el mar estaba embravecido, se tiró tras él para intentar salvarlo. Un marinero le tiró una cuerda para que se pudiera agarrar a ella. Después de un buen rato, que pareció a todos una eternidad, por fin y con mucho trabajo, el hermano mayor pudo subir al pequeño hasta el barco. Estaba desmayado. Oktay le colocó en la cubierta, boca abajo, con un brazo extendido y con la cabeza vuelta de ese mismo lado. Luego se colocó por encima de él e

hizo presión sobre sus costillas, mientras iba contando: uno, dos, tres... Continuó así hasta que Emin empezó a respirar y abrió los ojos.

¡Eh... Ya recupera el conocimiento! Gritaron todos.

Su madre, que había acudido angustiada al oír los gritos, salió corriendo a abrazarle.

Bueno, en realidad, abrazaba a los dos. Estaba contentísima, lloraba de alegría y no dejaba de repetir: ¡Lo has salvado! ¡Lo has salvado! No sé que hubiera sido de él si no te hubieses tirado al agua a pesar de las olas y la tormenta. ¡Has sido muy valiente!

Los otros dos hermanos se acercaron también para felicitar a Oktay por la hazaña que acababa de realizar y a besar a Emin, a quien habían estado a punto de perder para siempre.

Todos los marineros y los científicos reconocieron el valor del chico, que no había dudado en arriesgar su vida para salvar la de su hermano pequeño y desde entonces todo el mundo, incluida su familia, lo respetaba y admiraba muchísimo. Ya no era un vulgar ladrón y un mal hijo, sino un joven muy valiente, digno de admiración: un héroe.

Después de lo sucedido el día de la tormenta, todos eran más conscientes de que la vida podía terminar en cualquier momento, sobre todo la madre. Saliha pensaba muchas veces que su vida se le escapaba de las manos. Sentía que no había disfrutado lo suficiente. Se había dedicado al cuidado de su marido e hijos y no se percataba del paso irremediable de su juventud. Estaba muy delgada después de tantos disgustos y problemas por los que había pasado su familia. Aún era una mujer joven y atractiva, con unos ojos negros penetrantes.... Gracias a las demás mujeres del Hispania sentía la necesidad de cuidar su aspecto, de arreglarse y maquillarse. Además estaba más tranquila y sosegada, ya que sus hijos estaban ocupados, felices y lo más importan-

te.... ¡Estaban todos juntos! Se sentía más feliz y esa felicidad se notaba en su cara, su alegría aumentaba por momentos. Desde el accidente de su marido no había prestado demasiada atención a su aspecto físico. Vivía por y para sus hijos. No sabía muy bien si era por ella para sentirse mejor o porque quizá sentía necesidad de gustar a las personas de su alrededor, especialmente a una.....

El capitán se había portado tan bien con ellos desde el principio y se preocupaba por el bienestar de su familia que Saliha sentía la necesidad de agradecerle lo máximo posible. En la cocina le preparaba con esmero y cariño deliciosos platos turcos. Sabía que a los hombres se les conquista por el estómago. El capitán cada día se percataba más de su presencia. La buscaba para charlar de los años vividos en Mersin. Le apetecía hablar de sus hijos, del trabajo en el barco, de cosas triviales.... la cuestión era estar juntos y pasar el máximo tiempo posible siempre que sus respectivos trabajos se lo permitieran y compartir momentos inolvidables como las sorprendentes y bellísimas puestas de sol por el Mediterráneo...Saliha sentía protección junto a él. Sabía que nada malo podría pasarle si estaba cerca de su capitán. Hacia mitad de verano se realizó el atraque del barco

en un puerto de la isla Italiana de Sicilia para avituallamiento y repostaje de fuel del buque. A la mañana siguiente, el Hispania salía de puerto con destino a tierras Españolas. Todo continuaba tranquilo en la cubierta del barco y a Saliha le quedaba la duda de por qué el capitán no les había obligado a bajar en cualquier puerto en los que habían hecho escala....Su corazón se tranquilizó al comprobar que el capitán los quería a todos en el barco.

Mientras tanto, en alta mar, todos se repartían las tareas para que el Hispania navegase sin sobresaltos. Incluso los hijos pequeños encontraron su hueco y desarrollaban sus habilidades para sentirse valiosos.

Hüseyin que había pasado su infancia y buena parte de la adolescencia leyendo cada libro que caía en sus manos, pronto se dio cuenta de que su sitio estaba en la biblioteca del barco. Parecía increíble que en un espacio no muy grande cupiesen tal cantidad de libros y de todas las tipologías.... Ciertamente era que la mayoría de ellos trataban de los océanos y la flora y fauna que en ellos habitan pero también pudo encontrar otro basto número de novelas y revistas, atlas y enciclopedias de otros temas muy distintos...

Seguía leyendo puesto que era su pasión, su vida y además podía contar con la ayuda de Internet. El buque estaba equipado con la más alta tecnología en comunicación y equipación de laboratorio. Investigaba en la red sobre las expediciones de otros barcos y también del Hispania. Sabía que podía preguntar y ayudar a los científicos en el laboratorio. Era un chico muy culto e inteligente y su espíritu curioso no lo dejaba descansar en ningún momento. Se documentaba de cada muestra que se recogía en las profundidades del Mediterráneo. Estaba feliz y se sentía realizado. Pensaba que había nacido para navegar e investigar y además tenía muy buenos maestros que con paciencia y dedicación expli-

caban al muchacho todo lo que estaba en sus manos. Tayfun sabía que no tenía la preparación de su hermano. Había asistido poco al colegio y se daba cuenta de su error: "Si pudiera volver atrás, al colegio y estudiar..." Pensaba muchas veces. Sin embargo, no tiró la toalla y se esforzó en comunicarse con la tripulación en los muchos idiomas en los que se entendían. Al principio le costó mucho pero era un chaval listo y pronto aprendió el manejo y sobre todo, el mantenimiento del material de inmersión, bombonas de oxígeno, cuidado de trajes de buzo y monos de neopreno. También se ocupaba de las jaulas para protegerse de los peligros del fondo marino. Era una responsabilidad muy grande ya que de su trabajo también dependía la vida de muchos hombres que bajaban a obtener muestras de fauna y flora oceánicas. Las bombonas debían de estar cargadas y a punto cada vez que había una expedición. En una de éstas y por pura casualidad, encontraron unas cuantas monedas antiguas y muy corrosionadas repletas de hollín y minúsculas algas incrustadas. No podían imaginar que podía ser un valioso tesoro de doblones de plata de algún galeón hundido entre los siglos XV-XVI. Como anotaban en cada inmersión las coordenadas exactas volvieron a sumergirse en la misma zona

para recoger con una máquina aspiradora de muestras y lo más rápido posible debido a los peligros de las profundidades marinas, cada una de las piezas de dicho hallazgo. Debían de dar parte a las autoridades competentes pero las coordenadas indicaban una zona internacional entre España e Italia. Debían de asegurarse de la nacionalidad o procedencia del tesoro antes de declarar nada.

Limpiaron con mucho cuidado y esmero cada moneda y enseres encontrados. Había también copas y vasijas con incrustaciones de piedras semi-preciosas.

Una vez limpio y recopilado todo se dieron cuenta de la gran importancia y valor histórico y económico que la suerte les había brindado. La familia estaba eufórica aunque sabían que ese tesoro no era para ellos ni tan siquiera para la tripulación del Hispania. Estaban orgullosos de formar parte de la expedición, ser un granito de arena en esa montaña. ¡Por fin estaban felices plenamente!

Statek płynął dalej. Zbliżał się do wybrzeży Hiszpanii. Załoga i jej synowie ekscytowali się wciąż swoim odkryciem. Rozmawiali o tym, że dzięki odkryciu staną się sławni i popularni. Saliha jednak nie brała udziału

w radości, jaka udzieliła się załodze i jej dzieciom. Nie czuła się współautorką odkrycia, była przecież tylko pomocniczą kucharzą na statku. Cóż znaczyła wśród tej międzynarodowej załogi? Czuła narastający niepokój. Co przyniesie los? Marzyła, żeby wreszcie stanąć na lądzie, z drugiej strony jednak bała się. Dopóki byli na statku, czuli się bezpiecznie. Z dala od przeszłości i kłopotów, których im los nie oszczędzał. Wiedziała, że kiedyś ten rejs się skończy i trzeba będzie stawić czoła nowym wyzwaniom. Lecz co to za wyzwania? Co ich czeka na nowej, obcej, nieznannej ziemi? Co będzie z nią i jej synami? Obserwowała Okteya. Zmienił się bardzo w czasie tego rejsu, spoważniał. Nie oszczędzał się w pracy. Wykonywał każde zadanie powierzone mu przez kapitana czy marynarzy bez protestu. Kiedy wieczorami załoga po pracy zbierała się na pokładzie, aby oglądać przepiękne zachody słońca, Okteya nie było wśród nich. Często przesiadywał sam. Widziała jak wieczorami stoi oparty o burtę statku i patrzy w otchłań morską lub spogląda na wschód, tam, gdzie jest Turcja... „Tęskni” – myślała Saliha.

Ona też tęskniła, lecz wiedziała, że nie ma dla nich powrotu, a przynajmniej nie teraz. Pomogła synowi uciec przed wymiarem sprawiedliwości oraz przed ludźmi, którzy nie byli im życzliwi. Patrzyła na młodszych synów. Byli szczęśliwi. Huseyn zachowywał się jak prawdziwy nau-

kowiec - odkrywca, nie odstępował starszych na krok, brał udział w rozmowach naukowców, którzy traktowali go życzliwie i z powagą odpowiadali na jego pytania. Widziała jak się stara, aby nie traktowali go jak dziecka ani jak obcego, przypadkowego pasażera. Rozczułało ją to. „Taki mądry syn...” – myślała. Obserwowała też najmłodszego Emina. Całymi dniami biegał z piłką po pokładzie. Czasami członkowie załogi dawali się wciągnąć do zabawy i wieczorami rozgrywano mecze piłki nożnej. Emin ma talent – tego była pewna. Czy kiedyś nadarzy się okazja, aby mógł rozwijać się w tym kierunku? Nie знаła się na tym sporcie, nigdy nie interesowała jej igrzyska czy olimpiady sportowe, ale teraz z przyjemnością słuchała pochwał na cześć małego piłkarza. Nie chciała zdręzczać synów swoimi rozterkami, a bardzo chciała z kimś porozmawiać, poradzić się. Pewnego wieczoru taką rozmowę rozpoczął kapitan. Saliha zrozumiała, że ma w nim sprzymierzeńca. Był jej pod każdym względem obcy, a jednak tak bliski. Podobał jej się – wysoki, jasnowłosy, niebieskooki – zupełnie różny od jej męża i synów. Jako kapitan statku z międzynarodową załogą, mówił wieloma językami, турецkiego jednak nie znał. Saliha nie mówiła po angielsku zbyt dobrze, jednak dzięki długiej podróży podszkoliła się, więcej rozumiała, mniej mówiła, ale to wystarczyło, żeby zrozumieć, że nie jest kapitanowi obojętna. Jan, widząc troskę na twarzy kobiety, starał się przygotować ją do tego, co ją czeka w obcym miejscu. Saliha bała się, że nowy kraj nie będzie im życzliwy, jednak Jan obiecał zająć się formalnościami, gdy zejda na ląd. Kapitan zaproponował, żeby wraz z synami, chwilowo zamieszkała w jego domku letniskowym, w którym pomieszkiwał w przerwach pomiędzy rejsami. Saliha rozplakała się z radości, nie chciała narzucać się kapitanowi, jednak zdawała sobie sprawę, że z jego pomocą będzie im zdecydowanie łatwiej rozpocząć nowe życie

na obczyźnie. Myślała o tym, że różnice kulturowe, religijne, obyczajowe nie są przeszkodą w okazaniu drugiemu człowiekowi życzliwości. Jeśli jest się dobrym człowiekiem, to widzi się to, co łączy, a nie to, co dzieli. Gdy w końcu dopłynęli do portu w Hiszpanii, kapitan zaprosił ich do domu. Kobieta bardzo ucieszyła się, widząc to miejsce. Dom był skromnie urządzone, za to malownicza okolica zachwycała przybyszów.

Saliha myślała o tym, że ostatnimi czasy ich sytuacja materialna była tragiczna. Z ludzi przyzwyczajonych do normalnego, w miarę dostatniego życia, w stosunkowo krótkim czasie zostali uciekinierami wyjętymi spod prawa. W rodzinie działo się coraz gorzej, jeden z synów wszedł w konflikt z prawem (to Saliha przeżywała najbardziej), stracili zaufanie sąsiadów, w końcu nawet dom. Teraz po raz pierwszy od dawna rodzina poczuła, że los się wreszcie do nich uśmiechnął. Kapitan, wyraźnie czujący sympatię

do Salihy, zajął się wszystkimi sprawami prawnymi, nie obarczając kobiety dodatkowymi kłopotami. Mijały miesiące. Kapitan nie spieszył się do powrotu na statek, przedłużył sobie urlop. Synowie Salihy zaczęli go coraz bardziej darzyć sympatią. Młodszy chłopcy

poszli do szkoły, gdzie uczyli się nowego języka, starsi pracowali dorywczo i wszystko zaczęło nabierać barw i układać się. Pewnego ciepłego wieczoru mężczyzna zaprosił Salihę na kolację do ogrodu. Były świece i romantycznie nakryty stół. Saliha z wrażenia zaniemówiła. Jan klęknął przed nią, wyciągnął z kieszeni małe, czerwone pudełeczko i drżącym głosem spytał: „Saliho, czy zechciałabyś zostać moją żoną?”

Saliha od dawna czekała na ten dzień, lecz teraz gdy nadszedł, nie wiedziała, co ma zrobić. Postanowiła nie rozpamiętywać więcej przeszłości i zgodziła się zostać żoną Jana, Polaka z dalekiego kraju, o którym uczyła się dawno temu w szkole, ale obecnych realiów tego państwa nie знаła. Synowie radośnie przyjęli wieść o ślubie matki. Dwaj starsi, właściwie już dorośli, postanowili nie wtrącać się w osobiste życie matki, która dla ich bezpieczeństwa wiele miesięcy temu nie zawahała się opuścić ojczyzny i wyruszyć w nieznane. Gratulowali matce i kapitanowi podjętej decyzji. Najmłodszy Emin ucieszył się nie tyle ze szczęścia matki, co z tego, że to nie koniec ich podróży i że niedługo wyruszy do nowego kraju i miejsca, gdzie może wreszcie zacząć spełniać swoje marzenia i trafi do szkoły lub klubu spor-

towego, gdzie ktoś na poważnie zajmie się jego talentem piłkarskim. Przebywając na statku, słyszał nieraz od Włochów z Turynu o niezwykle utalentowanym polskim piłkarzu Zibi, ulubieńcu kibiców, który przez kilka lat grał w Juwentusie i nieraz okrzyknięty był królem strzelców. Słyszał też o innych świetnych piłkarzach polskiego pochodzenia grających w różnych europejskich klubach i teraz marzył, że w nowym miejscu ktoś wreszcie da mu szansę na wybitcie się. Jedyne Huseyn nie był zachwycony decyzją matki. W hiszpańskiej szkole uczył się pilnie, utrzymywał kontakt z naukowcami poznanymi w czasie rejsu i marzył, że po zdaniu egzaminów, będzie mógł wrócić na statek i zająć się badaniem fauny i flory Morza Śródziemnego. Obawiał się, że matka będzie się bała zostawić go samego w obcym kraju i każe mu wyjechać razem z nią i młodszym bratem do Polski. W końcu po trzech miesiącach odbył się ślub.

Ceremonia była piękna. Saliha ubrana była w narodowy strój turecki, Jan w mundur kapitana marynarki. Najpiękniejsza była przysięga. Zakochani, patrząc sobie głęboko w oczy, wyznali sobie miłość, wierność i że się nie opuszczą aż do śmierci. Wkrótce po uroczystości nowożeńcy zaczęli przygotowania do wyjazdu do Polski. Jan chciał przedstawić swoją egzotyczną

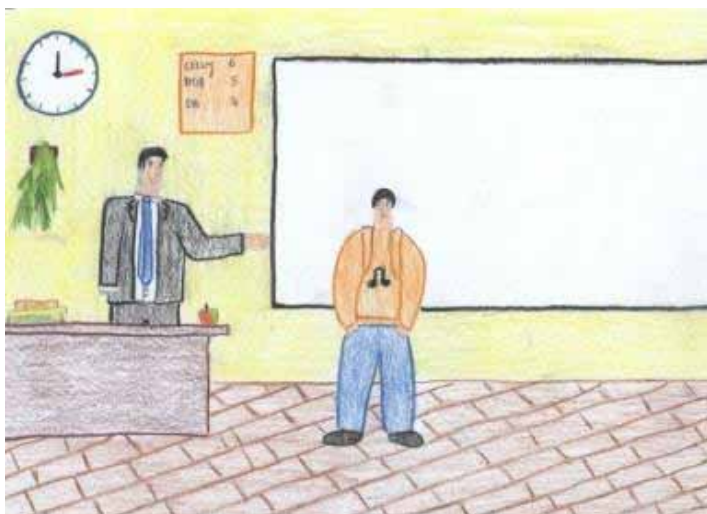

żonę i jej rodzinę swoim krewnym i przyjaciółom. Saliha była pełna obaw, lecz nie było już odwrotu. Jan miał nadzieję, że wkrótce przedstawi swoją nową rodzinę swoim rodzicom w kraju, lecz dwóch starszych synów miało wiele wątpliwości dotyczących wyjazdu. Wydawało się im, że znaleźli już swoje nowe miejsce na ziemi, byli zadowoleni z pracy na statku. Poza tym wyjazd do Polski oddalał ich od rodzinnej Turcji. Gdzieś w głębi duszy marzyli o powrocie do kraju. Ale jeszcze nie teraz... Gdy będą gotowi – wrócą. Huseyn poleci z matką, lecz to będą dla niego tylko wakacje. Jeśli zechce wrócić do szkoły, którą polubił, matka nie będzie się sprzeciwiać. Opiekę nad nim powierzy starszym braciom. I tak, tydzień po ślubie udali się w podróż do Polski, kraju, który zarówno dla Salihy jak i jej synów wydawał się egzotyczny, bo zupełnie go nie znali. Lot był długi, ale samolot w końcu wylądował na lotnisku w stolicy Polski – Warszawie. Postanowili zostać tam kilka dni, a później wyruszyć do rodzinnego miasta Jana. W Warszawie spędzili miłe chwile zwiedzając i podziwiając muzea, pałace i innego rodzaju atrakcje. W Polsce Emin poszedł do szkoły. Było to gimnazjum o profilu sportowym. Uczniowie rozwijali swoje umiejętności gry w piłkę ręczną i piłkę nożną. Łatwo się domyślić, że nowy uczeń trafił do klasy, w której licznie przeważali chłopcy, a każdy z nich był wielkim miłośnikiem piłki nożnej. Emin obawiał się pierwszego spotkania z polskimi kolegami, nie wiedział, jak go przyjmą. Od Jana wiedział, że w tym małym miasteczku raczej nie ma obcokrajowców, ludność składa się wyłącznie z zasiedziały tu z dziada pradziada Polaków. Chłopak zastanawiał się, jak go przyjmą, ale jednocześnie był ciekaw nowej szkoły, uczniów i nauczycieli. Okazało się, że pierwsze spotkanie było dość miłe. Klasa była przygotowana na przyjęcie nowego ucznia. Do sali wprowadził go wychowawca, który

jak się później okazało, był również trenerem szkolnej drużyny piłkarskiej.

Przedstawił Emina i ku zadowoleniu chłopca powiedział też, że jest on doskonałym piłkarzem i że liczy na to, że nowy uczeń pomoże drużynie w odnoszeniu kolejnych sukcesów na boisku.

Uczniowie przywitali Emina brawami, później poproszono go, aby opowiedział o sobie. To było wyzwanie nie lada. Chłopak mówił już trochę po polsku, lecz teraz czuł, że brakuje mu słów. Pomagał sobie językiem angielskim, którego uczył się jeszcze w Turcji. Nowa klasa słuchała go z zainteresowaniem, jego opowieści towarzyszyły wybuchy śmiechu wywołane zabawnymi pomyłkami językowymi. Koledzy podrzucali mu słowa i ta opowieść zmieniła się w zabawę. Gdyby

któs posłuchał z boku tego, co się dzieje na tej lekcji, z pewnością miałby wrażenie, że trafił do wieży Babel. Wszyscy mówili na raz, ale Emin mimo to, czuł, że nowi koledzy są do niego przychylnie nastawieni. Wrócił do domu zadowolony i opowiadał matce o tym, jak został przyjęty w polskiej szkole. Jednak to nie wszystko. Po południu czekał go pierwszy trening z jego drużyną. Wiedział, że to jest rodzaj testu. Z pewnością będzie

musiał pokazać, na co go stać na boisku, a cała drużyna będzie się przyglądać i oceniać go. Bał się tego. Myślał, że może przecenił swoje umiejętności, opowiadał w klasie jak bardzo kocha piłkę nożną i że na boisku czuje się jak ryba w wodzie. Teraz będzie musiał to udowodnić. A jeśli okaże się, że jego umiejętności są niewielkie? Jeśli ci nowi koledzy są doskonałymi piłkarzami, sprawnymi, silnymi sportowcami, którym on nie dorównuje? Wyśmieją go i co wtedy? Postanowił, że jeśli tak się stanie, nie pójdzie więcej do szkoły. Niech się dzieje, co chce. Wymusi na matce, aby wracali do Hiszpanii, do starszych braci. Szedł na trening jak na ścięcie. Włókł się noga za nogą pogrążony w swoich czarnych myślach. Im bliżej było do godziny treningu, tym jego przekonanie o swojej beznadziejności było większe. Rozejrzał się wokół i poczuł się nieswojo. Czyżby zabłądził? Co prawda Jan chciał go odprowadzić na stadion, ale nie pozwolił mu na to. Jeszcze chłopaki pomyśleliby, że jest ofiarą losu i sam nie może trafić na trening. Tym bardziej, że tłumaczyli mu, że w ich małym miasteczku nie można zabłądzić, bo tu wszystkie drogi prowadzą albo na rynek albo do kościoła albo na stadion. Jan wskazał mu drogę i Emin poszedł. A teraz zrozumiał, że się zgubił. Co robić? Zadzwoić do domu? Matka się tylko niepotrzebnie zdenerwuje. Zobaczył zbliżającą się grupkę chłopców i dziewcząt. Pomyślał, że może to koledzy z klasy i ruszył im naprzeciw. Szybko jednak zrozumiał, że się pomylił. Młodzież była trochę starsza. Z ciekawością przyglądali mu się. „Co tu robisz?” – zapytał jeden z przybyszów. Ubrany był w czarną bluzę. Twarz zacieśniał mu kaptur, mimo że dzień był dość ciepły. „Idę na stadion.” – odpowiedział po angielsku Emin. Nieznajomi wybuchnęli śmiechem. „Na stadion? A co, może tam odbywają się mistrzostwa świata?” „Mam tam trening.” – odpowiedział niepewnie, bo poczuł, że nad jego głową zbierają się ciemne chmury. Nie podobali

mu się ci ludzie. Rozumiał, że nie są do niego przychylnie nastawieni. Odezwał się do nich po polsku: „Mam tam trening ze swoją drużyną.” Otoczyli go rozbawieni. „Jak to ze swoją drużyną? W naszym mieście nie ma obcych.” Emin poczuł, że najwyższy czas wziąć nogi za pas. Rzucił się do ucieczki.

Słyszał, że biegną za nim i coś krzyczą, ale się nie oglądał. Uciekał przed siebie. W oddali zauważył zielone boisko stadionu. Grupa chłopców przerwała rozgrzewkę i przez chwilę przyglądała się pogoni. Piłkarze szybko zorientowali się o co chodzi i wybiegli naprzeciw Eminowi. Wpadł między nich zdyszany. Napastnicy wycofali się. Chłopcy żartowali: „Emin, mówiłeś, że jesteś dobrym piłkarzem, a okazuje się, że jesteś jeszcze lepszym sprinterem”. Chłopak szybko przebrał się w strój sportowy i włączył się do treningu. Starał się jak mógł, aby pokazać swoje umiejętności. Pokazał co potrafi. Szybko biegał, celnie strzelał. Koledzy po treningu wyrazili swoje uznanie. Emin do domu wracał szczęśliwy. Z wypiekami na twarzy

opowiadał matce i Janowi o sukcesach na treningu. Następnego dnia po powrocie ze szkoły, Emin spostrzegł, że rodzice przygotowują uroczysty obiad. Po posiłku oznajmili Eminowi, że za kilka miesięcy ich rodzina się

powiększy. Emin ucieszył się. Treningi trwały. Emin się nie oszczędzał. Chciał udowodnić, że drużyna może na niego liczyć. Zbliżał się ważny mecz, na którym miał pojawić się selekcjoner jednej z ważniejszych drużyn w kraju. Uważnie obserwował mecz i jego wybór padł na Emina. Od tej pory wszystko musiało się zmienić. Emin wyjechał do szkoły sportowej w mieście wojewódzkim i zamieszkał w internacie. Tam młody piłkarz trenował i z dnia na dzień był coraz lepszy. Nadszedł dzień ważnego meczu, na który Emin zaprosił swoich rodziców. Przyjechali również koledzy z byłej drużyny Emina.

Punktualnie o godzinie 20:30 na stadionie odbył się wyczekiwany przez młodych piłkarzy i ich rodziny mecz. Było to ważne spotkanie ponieważ przy ewentualnej wygranej, drużyna Emina – „Orlęta” – kwalifikuje się do Mistrzostw Polski. Po odśpiewaniu hymnu narodowego i tradycyjnej wymianie proporczyków przez kapitanów drużyn, sędzia rozpoczął spotkanie. Na początku gra nie była bardzo interesująca. Drużyna Emina grała wolno i długo myśleli nad każdym podaniem natomiast przeciwnicy grali tzw. szybką piłkę. Kibice dopingowali swoje drużyny jak tylko mogli. Od czasu do czasu można było zaobserwować jakąś ciekawszą akcję pod bramką. Tempo gry gwałtownie wzrosło, gdy po doskonałym prostopadłym podaniu w 45 minucie spotkania, czyli zaraz przed przerwą Emin wygrał „pojedynek” sam na sam z bramkarzem przeciwnej drużyny, ustanawiając wynik na 1:0 dla drużyny Emina.

Po stadionie niósł się krzyk kibiców: „Emin! Emin!”, a potem: „Jeszcze jeden, jeszcze jeden”. Sędzia gwizdnął i zakończył pierwszą połowę meczu.

Po około 15 minutach zawodnicy po raz kolejny wyszli z szatni. Zmienili połowy i rozpoczął się dalszy ciąg spotkania. Gra zaczęła robić się ciekawsza. Drużyna Emina grała spokojniej i bardziej defensywnie. Natomiast u przeciwników można było zaobserwować dwóch

zawodników, którzy coraz częściej zagrażali bramce „Orląt”. Drużyna przeciwników musiała grać zdecydowanie w ataku i z dużym poświęceniem. Jednak to oni kontrolowali grę. O losach meczu przesądziła kolejna bramka dla „Orląt”, gdy po nieudanym strzale, bramkarzowi przeciwników wypadła piłka z rąk wprost pod nogi Emi-
na, który lobując leżącego bramkarza, strzela drugiego

gola dla „Orląt”. Kibice powstali z miejsc i po raz kolejny krzyczeli: „Emin! Emin! Emin. Wszyscy zawodnicy są coraz bardziej zmęczeni. Teraz przeciwnicy mają szansę na zmianę wyniku z 2:0 na 2:1 ale na szczęście „Orląt” był to strzał niecelny. Mógł on spowodować duże zagrożenie, ponieważ bramkarz rzucił się w zupełnie innym kierunku niż poleciała piłka. W 90 minucie sędzia dolicza 3 minuty, po których rozlega się gwizdek oznajmiający zwycięstwo „Orląt” 2:0 i awans do Mistrzostw Polski. Nad stadionem wybuchają fajerwerki, puszczone zostaje muzyka: „We are the Champions”, kibice krzyczą na zmianę: „Orląta! Orląta!” oraz „Emin! Emin!” , a drużyna „Orląt” wykonuje efektowny pad na trawę. Potem podrzucają trenera, który obiecał ten sukces drużynie tuż po objęciu stanowiska.

Wkrótce Saliha urodziła syna. Jan troskliwie opiekował się swoją żoną i nowo narodzonym synem. Poświęcał jej dużo czasu i wyręczał w domowych obowiązkach.

Trzeba było wybrać imię dla dziecka. Jan marzył o tym, żeby jego syn nosił imię po jego zmarłym ojcu. Saliha przywiązana do tradycji rodzimych miała nadzieję, że syn podobnie jak pozostała czwórka otrzyma imię tureckie. W rozstrzygnięciu tego dylematu pomógł im Emin. Poddał myśl, że dziecko może nosić dwa imiona. Chrzest Hassana Antoniego odbył się tuż przed Bożym Narodzeniem. Dla Salihy były to radosne i zarazem trudne chwile. Z dala od swojego kraju czuła się zagubiona. Inna religia i obrzędy nie pozwalały jej na pełnię szczęścia. Czuła się obco w kościele, który w niczym nie przypominał meczetu z jej rodzinnego miasta. Ceremonia chrztu była piękna i doniosła, ale w kościele była tylko rodzina jej męża. Saliha była wewnętrznie rozdarta: tęskniła za synami, których dawno nie widziała, lata spędzone poza krajem pomogły jej zapomnieć o nieszczęściach, jakich doznała w ojczyźnie – śmierć męża, odwrócenie się rodziny w sytuacji, gdy potrzebowała pomocy, problemy syna. Jednak czas leczy rany i w Sahili na nowo budziło się uczucie nostalgii za krajem i tym wszystkim czym żyła w przeszłości. Rozumiała jednak, że nie można żyć wspomnieniami. Postanowiła nauczyć się żyć w nowej „ojczyźnie” ale w głębi duszy tliła się iskierka nadziei, że kiedyś wróci tam gdzie są jej korzenie...

Saliha starała się ukrywać przed mężem swoje rozterki i smutki. Uczyla się polskiego języka, poznawała tradycje i zwyczaje polskie. Szczególnie interesowała się kuchnią polską a nawet zakiełkowała w niej myśl o otwarciu restauracji, gdzie serwowano by dania polskie i śródziemnomorskie. Aby zrealizować swoje plany zaczęła eksperymentować w kuchni.

Często wraz z Janem zapraszali najbliższą rodzinę i przyjaciół na przyjęcia, na których mogła zaprezentować tureckie, lekkie posiłki. Wszystkim bardzo smakowały potrawy przygotowywane przez Salihę, co jeszcze bardziej utwierdzało ją w przekonaniu, że jej plan może się ziścić.

Tymczasem Emin trenował uparcie i z wielkim zaangażowaniem. Nikt już nie zauważał jego egzotycznej urody, a narodowość przestała mieć jakiegokolwiek znaczenie. Był jednym z nich: świetnym piłkarzem, odpowiedzialnym kolegą na którego można było zawsze liczyć. Pewnego razu na zgrupowaniu piłkarskim zdarzył się wypadek. Na boisku w trakcie treningu Emin zaczął odczuwać ból prawego kolana. Bagatelizując problem piłkarz nie zrezygnował z ćwiczeń wysiłkowych. Ból utrzymywał się przez kilka

kolejnych dni, mimo to Emin wziął udział w meczu. Gdy biegł z piłką do bramki przeciwnika, stracił równowagę i przewrócił się lecz nie mógł się podnieść o własnych siłach. Gra została wstrzymana, na boisko wbiegł trener a za chwilę pojawili się lekarze. Chłopak wiał się z bólu. W szpitalu wykonano niezbędne badania, których diagnoza nie brzmiała zbyt optymistycznie: złamanie rzepki w kolanie. Emin musiał zostać w szpitalu i przejść zabieg polegający na założeniu poprzęgu Webera. Wiązało się to z wykonaniem operacji pod narkozą. Po tygodniowym pobycie w szpitalu Emin przez 6 tygodni musiał mieć założony gipsowy tutor. Załamany psychicznie chłopak wrócił do matki i Jana, którzy chcieli za wszelką cenę wlać w niego więcej optymizmu i wiary w siebie. Wiedzieli, że czeka go długa i bolesna rehabilitacja.

Mimo ich wysiłków, Emin z dnia na dzień tracił nadzieję, że jeszcze kiedyś wróci do pełnej formy i będzie rozgrywał mecze. Saliha widząc tak kiepską kondycję psychiczną syna postanowiła szukać pomocy u psychologa sportowego. Ale do tego musiała przekonać syna, który twierdził, że sam sobie poradzi z tym problemem. Nieoczekiwanie z pomocą przyszli koledzy z drużyny. Nakłonili Eminą do współpracy z psychologiem, gdyż wiedzieli że aby rehabilitacja nogi przyniosła oczekiwane efekty, należy najpierw zadbać o zdrowie psychiczne. Emin uwierzył w siłę perswazji kolegów a przede wszystkim w siebie i swoje marzenia. Rehabilitacja trwała dłużej niż określili to lekarze i chłopak nie mógł wziąć udziału w najważniejszych meczach tego sezonu piłkarskiego. Ale wiedział, że najważniejszy mecz jest jeszcze przed nim...

La mamma, angosciata dalla tristezza di Emin, decise di trovare un altro centro specializzato in Europa. Chiese aiuto a Huseyin, che era esperto nelle ricerche scientifi-

che e nell'uso di Internet, e in un forum di atleti, trovarono la storia di Giovanni, che era molto simile a quella di Emin e gli mandarono un messaggio. Dopo qualche giorno, Emin ricevette una telefonata: era Giovanni, da Formia.

Allora Emin gli parlò in inglese cercando di spiegargli il suo problema e Giovanni, con entusiasmo lo invitò a venire a Formia. Gli scrisse: "Al centro CONI c'è un medico bravissimo, che cura gli atleti più bravi d'Italia, e anche del mondo, e che può visitarti. Sono sicuro che potrà risolvere il tuo problema, ha fatto miracoli, e così potrai essere conosciuto anche qui in Italia". In Emin si riaccese la speranza di poter continuare a realizzare il suo sogno, però non sapeva cosa ne pensassero la madre e Jan. Parlò con entrambi; le spese da affrontare erano tante, ma non trovò opposizione dai suoi genitori. Saliha e Jan volevano tentare ogni cosa ed erano disposti ad ogni sacrificio per rivedere Emin giocare nel pieno delle sue capacità; parlarono a lungo e analizzando i minimi particolari: la lontananza, la permanenza in un Paese sconosciuto dove non avevano amici e dove Emin non aveva riferimenti se non questo ragazzo conosciuto sul forum, il viaggio faticoso per lo stato di salute di Emin, l'incertezza dell'esito che, se fosse stato negativo, avrebbe peggiorato lo stato psicologico di

Emin, l'impossibilità di assisterlo durante l'intervento perché non potevano proprio spostarsi perché Hassan Antoni era troppo piccolo e inoltre dovevano lavorare per poter affrontare le spese di ogni genere necessarie a Emin.

Saliha decise di informare i suoi altri maggiori. Oktay, Huseyn e Tayfun, dopo essersi sentiti telefonicamente, decisero di raggiungere la madre in Polonia, perché, come era sempre accaduto, le decisioni anche più difficili e dolorose, le avevano prese tutti insieme: era necessario che la famiglia si ritrovasse anche per abbracciarsi dopo tanto tempo e fare il punto sul loro presente e il loro futuro.

Saliha fu profondamente felice di rivedere tutti i suoi figli. Oktay, che sentiva sempre dentro di sé il rimorso per aver costretto tanto tempo prima la famiglia ad andare via dal proprio Paese dove la madre aveva lasciato il suo cuore per amore dei suoi figli, disse: "Cara mamma, noi abbiamo affrontato tante difficoltà, ma abbiamo sempre trovato la speranza proprio nella nostra unione e nel nostro affetto forte e reciproco. Adesso tu e Jan dovete

occuparvi del nostro piccolo fratellino e noi dobbiamo essere sicuri che ciascuno di noi stia bene. Accompagnerò io Emin e, d'accordo con Huseyn e Tayfun, non lo lasceremo mai solo. Vi terremo informati di tutto e, se sarà necessario, verremo a prenderti per portarti da lui in Italia".

Tayfun aggiunse: "Noi siamo sereni se ognuno di noi sta bene. Tu stai tranquilla, riguardati e aiutaci sempre con la tua forza. Jan, ti preghiamo di esserle ancora più vicino."

Huseyn le confermò tutto il loro affetto con una semplice frase: "Mamma ti vogliamo bene". La mamma, anche se non aveva mai lasciato uno dei suoi figli da solo, abbracciò i ragazzi e, insieme a Jan, augurò a Emin di tornare più in salute di prima, e felice.

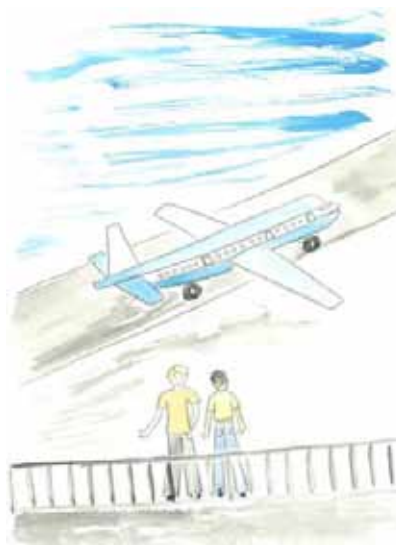

Emin non vedeva l'ora di partire e già solo la speranza che gli avevano dato i suoi fratelli, la madre e Jan gli apriva il cuore. Si mise subito in contatto con Giovanni e gli scrisse che si stava preparando per giungere in Italia. Giovanni fu molto contento di potersi mettere a disposizione di questo nuovo amico lontano; stranezze o miracoli di Internet e di questi nuovi mezzi di comunicazione! Allora cominciò, sempre nel forum, e con entusiasmo, a descrivere a Emin il CONI di Formia, per fargli conoscere la bellezza e l'importanza a livello sportivo del Centro. Gli scrisse che lo Stadio degli Aranci del CONI era sorto nell'antico aranceto piantato dalla famiglia reale dei Savoia, per il clima particolarmente temperato: fresco d'estate e mite d'inverno. Queste temperature climatiche, tra le più favorevoli d'Italia per la salute, non avevano solo trovato apprezzamento da parte del Re e della sua famiglia nei secoli passati, ma erano state scientificamente considerate le più idonee

per permette agli atleti di fama mondiale di allenarsi tutto l'anno. L'impianto sportivo per i prati, i cespugli e gli alberi può essere considerato un vero e proprio orto botanico. Emin fu molto affascinato da queste notizie, che solleticarono anche l'interesse di Huseyn sempre più impegnato negli studi per poter continuare le attività di ricerca sulla flora e la fauna del Mediterraneo, che continuava a fare essendo in contatto con gli scienziati che aveva incontrato anni prima sulla nave. Arrivò il grande giorno della partenza. Emin e suo fratello Oktay partirono per Roma. Lo spettacolo che si presentò ai loro occhi era meraviglioso: tra le nuvole si videro, prima di tutto, imponenti i monti della catena delle Alpi, con i ghiacciai perenni, e poi, in fase di atterraggio a Roma, apparve parte della costa della penisola che si protendeva verso il mare.

All'aeroporto di Fiumicino a Roma c'era Giovanni, con altri amici sportivi, ad attendere Emin e suo fratello.

Giovanni era un ragazzo simpatico, pieno di vita, un giovane atleta velocista. Amava lo sport e dedicava grande parte del suo tempo libero agli allenamenti senza trascurare gli impegni scolastici. Era alto, con gli

occhi neri e snello.

Nonostante non si fossero mai visti, Emin distinse Giovanni tra la folla, si scambiarono i primi saluti in inglese e poi si diressero verso l'automobile. Durante il viaggio verso Formia, Emin rimase meravigliato soprattutto mentre percorrevano la costa della Riviera d'Ulisse,

da Sperlonga a Gaeta; ammirò, insieme a suo fratello, i colori straordinari del sole che al tramonto dipingevano l'acqua del mare di un arancione dorato e, con non poca nostalgia, tornarono ai ricordi di quando, da bambini, i genitori, li portavano al mare a Mersin. Sì prima della morte del padre la loro vita era stata felice e ora, che certamente le cose andavano meglio di qualche anno prima, quella vita d'infanzia serena sembrava quasi non appartenere a loro. I ragazzi erano però molto affettuosi e così Emin e Oktay lasciarono andare i ricordi di Mersin e del loro mare.

Intanto Giovanni, con i suoi discorsi, faceva del tutto per preparare Emin alla sua permanenza a Formia. Superato il porto di Gaeta, gli fece vedere Formia, situata sul mare e, contemporaneamente, circondata dei Monti Aurunci. Gli raccontò che era stata fondata, come ricorda la leggenda, dai Lestrigoni e che era stata una colonia greca. Poi certamente fu abitata dagli Ausoni e dai Volsci prima di passare fra i territori sottoposti al controllo di Roma. Il mare pescoso ne fece un celebre luogo di villeggiatura sin dai tempi dei Romani.

Tutto questo interessava molto a Emin e, inoltre, lo distraeva dalla preoccupazione del suo infortunio.

Trascorsero la notte ospiti di Giovanni, ma il giorno dopo cercarono un piccolo appartamento in affitto per poter eventualmente ospitare anche i genitori di Emin e il suo fratellino, se fosse stato necessario un viaggio in Italia di Saliha. I ragazzi si sentirono quasi come in famiglia, grazie all'accoglienza dei nuovi amici italiani. Sentivano però la mancanza dei familiari e, nonostante l'approccio molto affettuoso, speravano, ciascuno in cuor loro di poter presto risolvere anche questo problema.

Intanto Giovanni fissò subito l'appuntamento dallo specialista al centro CONI; aveva compreso che l'emergenza era notevole sia per la salute che per il prosieguo dell'attività agonistica ed Emin, d'altro canto, aspettava

con ansia l'incontro con il medico che avrebbe dato una risposta al suo angoscioso dubbio sul suo futuro di calciatore.

Il medico specialista visitò Emin il giorno dopo. Aveva l'aspetto serio e autorevole, alto, magro, senza capelli, ma si dimostrò paterno e gioviale. Prima di procedere con la visita chiese ad Emin della sua provenienza, della sua famiglia, delle sue esperienze e delle sue aspettative. Oktay, che assisteva il fratello, si chiedeva il perché di tante domande che quasi lo innervosivano, ma non aprì bocca.

Lo specialista visitò con estrema scrupolosità il ragazzo notando che le cure effettuate precedentemente erano giuste ma non così efficaci da consentirgli di ritornare come prima.

Disse a Emin di stare tranquillo e lo fece accompagnare in reparto radiologia dell'ospedale per avere un quadro il più chiaro possibile del suo stato di salute.

Chiese ad Oktay di rimanere con lui: "Non è necessario che tu vada con tuo fratello. Puoi attenderlo qui; anzi sarei felice di fare una chiacchierata anche con te".

Oktay aveva il cuore che batteva fortissimo, guardò il fratello come per dirgli che doveva fidarsi del dottore e che lo avrebbe atteso nello studio medico e, quando Emin uscì con un altro medico, chiese al dottore: "Sono preoccupato e sono responsabile di mio fratello, ora.

Desidero però sapere la verità, anche per la mia famiglia che è in ansia e molto lontana. Ci siamo affidati a Giovanni, pur non conoscendolo e abbiamo speranze, ma è giusto che io sappia prima di Emin in modo da poterlo preparare al peggio". Il medico gli sorrise e gli disse: "Ti ho fatto rimanere proprio per questo. Penso che tuo fratello possa risolvere il suo problema con una specifica riabilitazione e senza subire interventi. Ma i risultati saranno lenti; il processo dovrà seguire una attenta gradualità; posso seguirlo io, ma dovrà rimanere in Italia per molto tempo". Oktay, che era agitatissimo, si alzò e andò ad abbracciare il dottore che lo accarezzò; aveva letto nei suoi occhi la tristezza e la grande preoccupazione; inoltre la loro storia di famiglia lo aveva molto toccato. Gli disse però che Emin non poteva essere lasciato solo e che, soprattutto, doveva dire a Emin che, solo con il massimo impegno e attenzione alle cure del professore, avrebbe potuto continuare la sua brillante carriera. Oktay accettò tutto ciò che gli aveva detto il professore, chiese l'onorario ma il professore disse di rimandare il

pagamento al prossimo incontro.

Quando Emin tornò era molto pallido, non chiese nulla al professore che gli ordinò una terapia di farmaci e una riabilitazione precisa. Ma guardò negli occhi il fratello: cercava una risposta, anzi la risposta! Uscirono e trovarono Giovanni e altri due ragazzi in attesa del responso.

Oktay fissò il fratello e gli disse: "La scommessa è dura, ma ce la puoi fare: sei disposto a sacrificarti? Le speranze sono superiori alle nostre aspettative, ma devi affrontare molti sacrifici, devi essere costante, devi seguire letteralmente le prescrizioni e soprattutto dovrai rimanere molto tempo lontano da mamma". Emin non credeva alle sue orecchie e disse: "Non vi deluderò. Tornerò a credere in me stesso e nei miei sogni. Chiamiamo mamma. E anche Huseyn e Tayfun".

"Certamente, lo farò, ma tu comincia a fare quello che per oggi ti ha prescritto il professore".

Il Professore, infatti, gli aveva ordinato come prima cura delle passeggiate in riva al mare per sollevare il suo umore. Emin lo guardò perplesso: non sapeva come spostarsi nella Formia. Parlava abbastanza bene l'inglese, ma si sentiva molto insicuro. Ma Giovanni gli disse di non preoccuparsi: lo avrebbe accompagnato lui. Oktay doveva sistemare gli aspetti dell'affitto e sentire la mamma e i suoi fratelli per ricordarsi sull'assistenza da garantire a Emin. Lui non poteva rimanere con il fratello per tutto il tempo, per motivi di lavoro, e quindi aveva bisogno dell'aiuto dei fratelli.

La madre lo rassicurò dicendogli che la sua generosità era stata già grande e che i suoi fratelli, e anche Jan, erano pronti per venire in Italia. Oktay raccontò alla mamma della visita fatta dal medico specialista e la mamma si commosse pensando che il papà li stesse proteggendo.

Durante il periodo della riabilitazione Emin frequentò con Giovanni il Centro CONI e notò che nello stesso Centro vi erano molti atleti provenienti da ogni parte del mondo che si allenavano in tutte le discipline atletiche. Un giorno Emin sentì un linguaggio a lui familiare: si voltò e vide un atleta che gli somigliava nei tratti somatici: era un atleta velocista turco.

Iniziò tra i due una conversazione amichevole e dai loro

volti traspariva una grande emozione. Entrambi si raccontarono le loro storie e l'atleta lo invitò a correre con lui sulla pista azzurra quando gli era prescritta la corsa all'interno della riabilitazione.

Emin si sentì entusiasta e provò una grande emozione mentre sentiva che il suo corpo riusciva a sfidare la forza del vento. Ciò lo aiutava a dimenticare le difficoltà fisiche che limitavano ancora le sue prestazioni. Si allenò per giorni con il suo amico Giovanni e senza avvertire alcun dolore al ginocchio.

Emin era sempre più sorridente e giorno dopo giorno ogni suo risultato era per lui una grande conquista. Nei giorni che seguirono ebbe modo di fare amicizia ed allenarsi con nuovi atleti che provenivano dalla Spagna, dalla Polonia, in preparazione del tradizionale meeting internazionale di atletica leggera che si sarebbe svolto presso il centro CONI. Per il tradizionale meeting si vociferava la presenza anche di importanti calciatori delle nazionali di Germania, Polonia, Spagna e naturalmente Italia, tra cui Ozil, Khedira, Podolski, Casillas e Pirlo.

Per Emin seguirono giorni di dura riabilitazione, ma gli amici di Formia non lo lasciarono mai solo. Questo fu un vero toccasana per il suo stato d'animo e ciò gli permetteva di sperare di poter tornare a giocare la partita più importante della vita: quella del rientro in campo.

Il gruppo di amici che frequentava al di fuori degli allenamenti era curioso di conoscere la sua cultura, gli usi e i costumi del suo Paese di origine. E così Emin poté conoscere anche le tradizioni della città che lo stava ospitando in questo periodo importante della sua vita. Intanto arrivò il giorno della partenza di Oktay, che però aveva conosciuto una dottoressa italiana di nome Denise, che collaborava con il medico specialista del CONI e di cui si era innamorato; la dottoressa aveva seguito Emin con attenzione e cura e, con la stessa cura, era stata vicina ad Oktay, che le aveva raccontato il suo

tormentato passato e che si era sentito compreso dalla dolcezza della dottoressa.

Lo scambio continuo di idee e le conversazioni avevano sollecitato ed incuriosito la dottoressa nella lingua turca e questo aveva aiutato molto anche Emin. Oktay in cuor suo non voleva più partire, ma era obbligato a tornare al lavoro. Intanto Tayfun era giunto in Italia. Nella solitudine ripensò ai suoi errori, al perdono avuto dalla madre e dai fratelli, a quella ragazza che l'aveva guardato con pietà a Mersin, al suo nuovo lavoro a bordo della nave. Ormai era diventato bravo; era un punto di riferimento per i sommozzatori e anche lui era bravo nelle immersioni. Non volle perdere tempo neanche a Formia, ne aveva sciupato tanto nella sua giovane vita; e allora si recò presso un centro balneare per tenere le

zioni a ragazzi ed adulti in località Vindicio. In questo modo avrebbe potuto anche sostenere meglio le spese della sua famiglia. E, comunque, negli occhi aveva sempre lo sguardo di quella ragazza...sperava, infatti, di poter rientrare prima possibile a Mersin e cercarla. Ora però doveva aiutare Emin.

Oktay gli raccomandò di stare vicino al fratello che sembrava reagire bene alla permanenza in questa nuova

città e che doveva assolutamente osservare il protocollo del medico specialista. Chiese un appuntamento con il medico, tramite la dottoressa con la quale ormai aveva un rapporto molto affettuoso. Il medico fu gentilissimo e spiegò a Tayfun le attuali condizioni di Emin. Disse ai fratelli che avrebbe avuto bisogno di almeno altri tre mesi di riabilitazione per poter finalmente dare certezza ad Emin del suo ritorno in campo. Tayfun confermò tutta la sua disponibilità ed espresse tutta la gratitudine al medico per il miracolo che stava compiendo sul fratello, miracolo che era vitale per tutta la famiglia. Oktay fu accompagnato in stazione dalla dottoressa e fu lì che le espresse il suo affetto e, a sorpresa, le disse che sarebbe tornato presto in Italia perché doveva dirle una cosa importante. Denise non fu sorpresa dalle parole di Oktay, anzi lo salutò affettuosamente e gli disse che lo avrebbe aspettato. Ora, però, ognuno doveva pensare al lavoro e al bene degli altri, prima di tutto. Tayfun provò gli stessi sentimenti di Oktay a Formia. Il mare gli faceva nascere dentro una grande nostalgia per Mersin e per il suo mare, ma fu proprio il mare a offrirgli una bellissima ispirazione.

Emin, intanto, procedeva regolarmente nella sua riabilitazione. Sentiva di stare decisamente meglio, ma sembrava non volerci credere. D'altro canto il medico non gli dava mai la certezza della guarigione, pur sapendo che i progressi fatti erano davvero tanti. Per non perdere gli studi e grazie all'intervento a distanza di Jan, cominciò a frequentare l'Istituto di Scuola Secondaria Superiore non appena ebbe acquisito una certa competenza nella lingua italiana. Ora non era più necessario parlare inglese, anzi gli amici italiani si divertivano anche a parlare turco. E, ogni volta che di sera si concedevano la libertà di una piccola uscita insieme, l'unico cibo era il kebab! Anzi, non mancava mai neanche la pizza!

Non fu facile per Emin ricominciare a studiare, ma ormai era deciso ad andare avanti con tenacia; sapeva di poter contare su un bravissimo medico, su un attento fisioterapista, sui amici sinceri e soprattutto sulla dottoressa Denise, che gli ispirava tanta sicurezza e alla quale sapeva di poter confidare ogni perplessità.

Intanto Tayfun maturava nella mente il suo progetto. La sua vita non poteva continuare sulla nave, non perché non si trovasse bene, ma perché il suo desiderio era quello di tornare a Mersin, lì voleva fermarsi e ricominciare dimostrando a tutti, e in modo particolare allo zio, che era ormai cambiato. A Formia aveva capito che poteva avviare una attività propria con strumenti per l'immersione, la na-

vigazione e tutto ciò che potesse riguardare la vita delle persone di mare. Inoltre avrebbe potuto assicurare corsi di nuoto per giovani e adulti.

Questo era il suo progetto e questo decise di fare. Non appena Emin fosse stato bene, avrebbe parlato con i suoi compagni di navigazione e spiegato le sue decisioni: avrebbero sicuramente compreso. E poi sua madre sarebbe stata orgogliosa della sua scelta.

Un giorno fu chiamato dal professore che seguiva Emin. Ebbe tanta paura perché temeva sempre di avere qualche brutta notizia. Invece il medico gli disse che la riabilitazione del fratello era terminata, che avevano ripetuto più volte i controlli con le prove di sforzo e poteva dire con certezza che Emin era perfettamente guarito. Tayfun chiese al medico se poteva sedersi: gli tremavano le gambe dalla gioia. Gli disse il medico sorridendo: "Ora puoi chiamare tuo fratello, fallo venire qui e ne parliamo insieme. Se vuoi, puoi annunciare la notizia alla tua famiglia". Tayfun chiamò Emin e gli disse di recarsi subito al CONI perché il professore voleva vederli. Emin cominciò a correre; si sentiva bene, reggeva bene agli sforzi, ma...che poteva mai essere? Era stato attento al protocollo; si stava impegnando anche nello studio; si allenava con Dimitri solo quando glielo consentiva la dottoressa...e allora? Però la voce di Tayfun non era preoccupata...o era lui che desiderava sentire buone notizie! Mentre pensava tutte queste cose arrivò nello studio medico. Trovò Denise, ma non aprì bocca, gli disse solo che il medico lo stava aspettando.

Il professore gli disse: "Bene. Hai fatto una bella corsa e sei arrivato presto. Come ti senti?". Emin rispose: "Sto bene. Mi sento bene. Ma...cosa dovete dirmi... Tayfun, ti prego". Il professore lo guardò e gli disse: "Bravo, ha fatto tutto per bene. Non era facile raggiungere l'obiettivo, ma tu sei stato davvero bravo, hai seguito alla lettera il protocollo, hai avuto fiducia in me e nella dottores-

sa. Caro Emin...sei guarito. Ora puoi tornare a casa". Ed Emin: "Davvero?!!, Tayfun, Denise, è proprio vero. Grazie professore, è stato bravissimo, mi ha ridato la vita; ma... devo chiamare subito Giovanni, e poi mamma, e Oktay, Huseyin, Jan". Sì, Giovanni; grazie a lui si era realizzato il suo sogno. Lo chiamò, gli raccontò tutto, si incontrarono e si strinsero forte le mani: grande Giovanni e grande l'amicizia che lo aveva guarito. Giovanni fu felicissimo, chiamò gli altri ragazzi e si decise di andare tutti insieme a festeggiare. Tayfun offrì la cena e fu felice di essere stato protagonista di questo bellissimo giorno. Chiamò la madre in Polonia: Saliha pianse tanto, Jan non riusciva a calmarla. Poi chiamò i fratelli e tutti furono felicissimi. Emin era rimasto stordito dalla bellissima notizia e, anche se aveva fretta di tornare in Polonia per riprendere a giocare nella sua squadra, qualcosa lo tratteneva ancora in Italia: voleva completare i suoi studi nell'anno scolastico. Tayfun però doveva ripartire; aveva anche lui da mettere in ordine la sua vita per tornare dove voleva: a Mersin.

Ora Emin poteva rimanere anche solo a Formia, completare l'anno scolastico, confidando negli amici. Nei giorni che seguirono Emin cominciò ad allenarsi insieme ai calciatori della squadra locale. Si fece presto ammirare tanto che gli proposero di giocare in occasione della partita organizzata per il meeting internazionale di atletica leggera alla presenza di famosi calciatori. Denise avvertì Oktay dell'evento e lui chiamò subito la madre. Saliha, avendo saputo che il figlio Emin avrebbe partecipato a questa importante partita, seppure amichevole, ma alla presenza di quei grandi nomi del calcio mondiale, comunicò a Oktay e Tayfun che con Jan e il piccolo Hassan Antoni, avrebbe raggiunto Emin a Formia. Per Emin sarebbe stata una vera sorpresa: avere i suoi genitori, il fratellino e i due fratelli maggiori a fare il tifo per lui.

Sarebbe mancato solo Huseyin che stava studiando per diventare biologo marino e non aveva potuto lasciare neanche un attimo i suoi studi, neanche per dare il cambio ai fratelli quando Emin stava male. Ci pensò, però, Jan a risolvere anche questo problema.

Quando Saliha arrivò in Italia con Jan e il piccolo Hassan Antoni c'era Denise ad accoglierli in stazione. Dopo una lunga chiacchierata, Saliha confidò a Denise tutti i suoi dispiaceri e le disse anche che per impegnare il suo tempo si stava dando da fare per aprire un ristorante dove sarebbero stati serviti piatti della cucina polacca e mediterranea. Era così felice che non sapeva come esprimere a tutti la sua gratitudine. Grazie a Denise, riuscì ad avere un appuntamento con il professore che aveva guarito Emin al quale disse che le aveva ridato la vita.

Poi incontrò gli amici di Emin, abbracciò forte Giovanni e gli disse che per lei era diventato suo figlio. Nel giorno del meeting, al CONI, ci sarebbe stato anche un rinfresco e Saliha si mise a disposizione per preparare alcuni dolcetti tipici del suo paese tra cui i baklavas.

Finalmente arrivò il giorno della partita ed Emin, facendo gli esercizi di riscaldamento, scaricava la sua tensione. La presenza di sua madre, Jan e il fratellino gli dava una tale forza! Emin era di nuovo in campo! Il cuore gli batteva a mille. L'arbitro fischiò l'inizio della partita. Emin correva veloce come il vento, alle spalle c'è un calciatore spagnolo che lo incalzava. Varie volte si avvicinò alla porta dell'avversario ma non riuscì a fare goal. All'improvviso, dopo un passaggio di un suo compagno di squadra, ecco il primo goal!

Dagli spalti si sentì forte il suo nome. Si voltò: erano i suoi fratelli, insieme a Giovanni e ai suoi amici che entusiasti si alzarono sventolando le bandiere della Turchia e dell'Italia disegnate in un grande cuore. Emin vide tutta la sua grande famiglia felice intorno a sé; voleva quasi piangere, ma ebbe da questo la forza per fare altri due goal. Alla

fine della partita, chiese di poter andare ad abbracciare tutta la sua famiglia, ma Denise, che lo aveva seguito a distanza, anche per vedere le reazioni del suo fisico, gli disse che c'erano persone importanti che volevano parlargli. Vide che un famoso calciatore turco gli si avvicinava. Non credeva ai suoi occhi e non riuscì a trattenere le lacrime per la forte felicità. Il calciatore si complimentò con lui e gli disse che non c'era tempo da perdere: in serata, se lo desiderava, poteva partire con lui per fare un provino nella squadra turca del Galatasaray.

Era stordito, ma da vero campione non perse la lucidità. Non esitò un minuto e accettò. Corse dalla madre e dai

fratelli, si scusò con loro per aver deciso da solo, ma non aveva avuto il tempo per parlare con loro. La madre parlò a nome di tutti: "Figlio mio, noi siamo qui per te e per la tua gioia. Il tuo successo è anche il nostro e non potevamo sperare di meglio. Hai un solo dovere importante da compiere: vai da Giovanni".

Corse infatti dal suo amico, il suo grande amico che gli aveva salvato la vita come aveva fatto già una volta sull'Hispania il fratello maggiore; i ragazzi si abbracciarono, non si dissero nulla se non una promessa: si sentivano fratelli e come tali non si sarebbero persi. Emin augurò a Giovanni tanto successo e tanta felicità. Gli regalò il suo portafortuna, una medaglietta con un tulipano, e promise di tornare a Formia ogni volta che gli sarebbe stato

possibile e poi a Formia lasciava una parte di sé. Infatti Oktay era tornato per non partire più: la sua vita sarebbe continuata a Formia insieme a Denise: lui non voleva tornare in Turchia, a differenza della sua famiglia. Tayfun era felicissimo. Quando apprese la decisione del fratello, cominciò a fare salti di gioia: lui, che aveva deciso di tornare in Turchia, lì non sarebbe stato solo. Certo la vita di Emin sarebbe stata molto movimentata, ma sarebbero stati insieme nel loro Paese. Decise, quindi, di partire con il fratello la sera stessa. Anche Emin fu felice di non partire da solo e disse al fratello che, non solo avrebbero preso una casa insieme, ma soprattutto avrebbero fatto il possibile per ricomprare la casa di famiglia dove poter ospitare tutti ogni volta che avessero desiderato tornare. Il loro pensiero, anche se nessuno osava esprimerlo, era al padre. E poi c'era ancora una ricerca da fare in Turchia: quella ragazza che aveva guardato con pietà Tayfun andava assolutamente ritrovata! Ma la sorpresa più bella, per Emin, fu rivedere Huseyin. Gli chiese come andassero i suoi studi e Huseyin si scusò per non poter essere venuto in Italia in un periodo così difficile della sua vita. Raccontò dei suoi studi, delle sue ricerche e anche della proposta di lavoro che aveva avuto ma di cui non avrebbe parlato con nessuno se non avessero risolto il problema di Emin. Come tutti sapevano, Saliha avrebbe voluto avere sempre vicino a sé i suoi figli e soprattutto aveva paura per i due più giovani. Però anche per Huseyin era giunto il suo momento. Le ricerche che aveva approfondito sulla flora e la fauna del Mediterraneo erano state analizzate dagli studiosi che aveva conosciuto sulla nave e con i quali non aveva mai perso i contatti. Erano state considerate molto importanti per la salvaguardia delle specie marine e questi volevano che lui tornasse sulla nave perché volevano approfondire queste ricerche nel Mediterraneo ma anche allargarle agli Oceani. Ciò voleva dire per Huseyin allonta-

narsi dalla madre molto più dei suoi fratelli e, fino a quel giorno, non ne aveva avuto il coraggio.

La madre rimase senza parole, stava assistendo in pochi minuti, ad un cambiamento totale della sua vita e della vita dei figli. Certamente aveva ritrovato tutta la sua famiglia e ogni tassello sembrava che stesse ponendosi al posto giusto, ma in cuor suo aveva capito che i suoi figli non li avrebbe più avuti vicino a lei, come aveva sognato quando erano piccoli, in Turchia. Le esperienze di sofferenza li avevano fatti crescere e il loro amore per lei era cresciuto e diventato maturo, ma ora ognuno doveva seguire la sua strada e lontano da lei. Non sarebbe più tornata in Turchia, se non per andare a trovare Emin e Tayfun; non sarebbero mancati viaggi in Italia da Oktay e Denise e magari avrebbe approfittato degli studi di Huseyin per fare una crociera. Certamente avrebbe vissuto per sempre in Polonia insieme a Jan e Hassan Antoni, il piccolo a cui, sperava, che il futuro potesse riservare grandi opportunità come era accaduto per i suoi quattro fratelli.

Annunziata Marciano

Dirigente scolastica, laureata in Pedagogia e Dottore di ricerca internazionale in Teoria e Storia dei processi formativi. Collabora con l'Università degli Studi di Cassino e del Lazio Meridionale, nei Corsi di Laurea di Scienze dell'Educazione e di Scienze Motorie e della Salute, e con l'Università degli Studi di Roma Tre, nel Corso di Laurea in Scienze della Formazione Primaria. Esperta di Letteratura per l'infanzia, è autrice di libri, articoli, saggi in libri collettanei di carattere pedagogico-letterario; collabora con riviste specializzate del settore.

Comenius Project

Knowledge of the roots and the pluralism of European citizenship
through the paths of children's literature

FORMIA

RESZEL

MERSIN

VILLANUEVA DE CORDOBA

2011-2013